

Svenska hörnan

Morfarsfar

Verbal- och musikalgeniet Povel Ramel inledde sin egentligen något oförtjänt bortglömda klassiker "Släkthuset" (1955) ungefär så här:

*"Än idag gamla rucklet det står kvar,
som det gjorde på mormors farfars dar.
Stilla rörd utav samma sommarvind
som nog smekte morfars farmors
gamla kind."*

Ja, vad vet vi om vad dessa gamla i vår egen släkt gjorde? Skam till sägandes förmodligen mestadels litet eller ingenting. Om inte våra föräldrar varit språksamma och berättat, finns det avgrunder av okunskap på så korta tidsdistanser som 50 år bakåt.

Själv har jag under de gångna månaderna stiftat litet närmare senkommen bekantskap med ett av de mustaschprydda gamla porträtten på vår vägg, morfarsfar Richard Mauritz Labbart (1863-1928), som utförde sin livsgärning i Jakobstad.

Han var en av dem som deltog i John Grafton-affären, dvs i projektet 1904-1905 att beväpna Finland för att motstå förryskningen. Projektet fick sitt namn av ångaren som

hyrts för att smugla vapen till Finland och som efter många problem strandade i kustbandet utanför Jakobstad.

Morfarsfar och hans son (morfars Walter) var med, också om att i den nattliga septemberstormen med roddbåtar lossa lasten på 5.500 gevär, 500 revolverar och två ton sprängämnen, i ett händelseförlopp som gått in också i historieböcker.

Konstigt att man som fullvuxen inhämtar detta ur gamla källor, att det är nyheter, att inte föräldrarna berättat så som man nu som en senkommen betraktare tycker vore självklart.

Kanske något att tänka på för oss också, alla och envar? Vem för den livsviktiga släkttraditionen vidare om inte vi själva gör det, genom att berätta och föra vidare. Tradition innebär att "tradera", dvs att berätta.

FRED
KARLSSON